

1. UVOD

U svakodnevnom životu sve je prisutniji problem djece s poremećajem pažnje i nemirom. Svi smo nekada imali priliku da čujemo ili sami primjetimo da u našem okruženju postoje djeca koja su veoma nemirna, bučna, da ne paze kuda idu, da su u stalnom pokretu, da sve diraju, svašta pitaju, ... Međutim ne možemo za svako dijete sa ovim simptomima tvrditi da je u pitanju poremećaj pažnje ili hiperaktivnost.

«Kada ćemo dijete proglasiti za pretjerano nemirno, ovisno je o predodžbi o tome kako bi se moralo neko dijete u nekoj dobi ponašati i od tolerantnosti roditelja» (Mikuš Kos Anica, 2005.).

Djeca sa dijagnosticiranim poremećajem pažnje često imaju problema sa uspjehom u školi. Jedan od čestih i važnih uzroka školskog neuspjeha jeste prisutnost poremećaja pažnje.

Zahtjevi koje sredina postavlja pred dijete sa poremećajem pažnje su sve veći, a porodica često nije u mogućnosti pružiti odgovarajuću podršku i zaštitu djetetu. Mnogo je razloga zašto je to tako, socijalni status u porodici, psihička stabilnost roditelja, zauzetost roditelja i mnogi dr. Za poremećaj pažnje koji može biti praćen nemirom i impulzivnoću kažemo da je to razvojni poremećaj samokontrole. Mnogi roditelji okrivljuju sebe smatrajući da je ponašanje njihovog djeteta proizvod neuspjeha u odgoju ili čak dato ponašanje proizilazi iz njihove "zloće". Međutim riječ je o nečem drugom, o "stanju" u kojem se nalaze takva djeca.

«Procjena roditelja da li njihovo dijete ima ovaj poremećaj zavisi od više faktora, kulture u kojoj dijete raste, trenutnog raspoloženja i mnogih dr. Tako je u nekim sredinama normalno da se muškom djetetu toleriše ono što je ženskom djetetu zabranjeno, nemir» (Dubravka Kocijan Hercigonja, 2004.). Ako okolina ne uvažava osobine pojedinca, individualne razlike i specifičnosti svako odstupanje od "normalnog" smatrat će se patološkim, iako to najčešće nije patološko ponašanje. Stručnost nastavnika i pedagoga je od velikog značaja pri uočavanju djece sa ovim problemom.

«Dijete koje ometa nastavu i koje rijetko završava zadatke možda nije namjerno nemirno, nego pokazuje znake poremećaja nedostatka pažnje. Poremećaj pažnje dovodi do impulzivnog ponašanja, teskoća u koncentraciji, a ponekad i do hiperaktivnosti. Većina djece je u jednom periodu života nemirna impulzivna ili nepažljiva. Da bi simptomi za navedene probleme bili klinički značajni i zadovoljavali dijagnostičke kriterije, moraju biti izraženiji od onog što se smatra normalnim s obzirom na djetetovu dob i razvojni stupanj, te u značajnom stupnju narušavati funkcioniranje u različitim aspektima djetetovog života» (Kocijan Hercigonja D., 2004.).

Problem poremećaja pažnje kod djece najčešće se dijagnosticira pri upisu u prvi razred. Dotadašnja dječija pažnja bila je nenamjerna. »S polaskom u školu od djeteta se očekuje koncentriranost na neku aktivnost na duže vrijeme 25-30 minuta, što je apsurd, jer djeca u toj dobi svoju pažnju mogu zadržati 10-15 minuta. Ta se pažnja povećava sistematskim nastavnim radom. Pažnja ima dva značajna svojstva, prenošenje i distribuciju. Ako se uoče poteškoće u prenošenju i distribuciji pažnje kod djeteta potreban je poseban pristup takvom djetetu» (Hitrec Gorana, 1991.).

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com